

Στάση ΜΜΜ: Αξιοποιώντας το κάθε λεπτό! Βιβλία για δανεισμό στον τοίχο!

Εφημερίδα Τοίχου του Τμήματος Ένταξης του 11^{ου} Δημοτικού Σχολείου Αθηνών

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

«Ένα ξέρω ότι δεν ξέρω τίποτε...» 1

τ. 194 29-04-2020 με κορονοϊό

« Έν οίδα ότι ουδέν οίδα»

(Ρήση του αρχαίου έλληνα φιλοσόφου Σωκράτη)

Το φλιτζάνι με το τσάι

Ένας άνθρωπος έφτασε στο μαγαζί ενός σοφού δασκάλου, του «Μπάντγουνι» και του είπε:

« Έχω διαβάσει πολύ κι έχω βρεθεί με πολλούς ανθρώπους, σοφούς και φωτισμένους. Πιστεύω πως μπόρεσα να συγκρατήσω όλη αυτή τη γνώση που πέρασε από τα χέρια μου και αυτή που οι δάσκαλοι μου μού άφησαν. Σήμερα, πιστεύω ότι μόνο εσύ μπορείς να μου δείξεις τη συνέχεια. Είμαι βέβαιος ότι, αν με δεχθείς για μαθητή σου, μπορώ να συμπληρώσω αυτά που ξέρω με τα λίγα ή τα πολλά που μου λείπουν».

Ο δάσκαλος του είπε:

«Πάντα είμαι διατεθειμένος να μοιραστώ όσα ξέρω, ας πιούμε λίγο τσάι πριν αρχίσουμε το πρώτο μας μάθημα».

Ο δάσκαλος σηκώθηκε κι έφερε δύο πανέμορφα πορσελάνινα φλιτζάνια μισογεμάτα με τσάι και μια χάλκινη κανατούλα, απ' όπου άχνιζε το αρωματικό αφέψημα.

Ο μαθητής άρπαξε ένα από τα φλιτζάνια κι ο δάσκαλος έπιασε την τσαγιέρα και την έγειρε για να προσθέσει τσάι στο φλιτζάνι του.

Το υγρό δεν άργησε να ανέβει ως το χείλος της πορσελάνης, αλλά ο δάσκαλος δεν έδειξε να το προσέχει. Ο Μπάντγουνι συνέχιζε να ρίχνει τσάι στο φλιτζάνι το οποίο, αφού ξεχειλίσει και γέμισε το πιατάκι που κρατούσε ο μαθητής, άρχισε να στάζει και στο χαλί του μαγαζιού.

Τότε ήταν που ο μαθητής πήρε το θάρρος να επιστήσει την προσοχή του δασκάλου:

«Μπάντγουνι» του είπε, «Μη ρίχνεις άλλο τσάι, το φλιτζάνι είναι γεμάτο, δε χωράει άλλο...»

«Χαίρομαι που το προσέχεις», είπε ο δάσκαλος, «...Στο φλιτζάνι δεν έχει χώρο γι' άλλο τσάι. Εσύ, έχεις χώρο γι αυτά που προσπαθείς να μάθεις μαζί μου;...»

Και συνέχισε : «Αν είσαι διατεθειμένος να αφομοιώσεις πραγματικά ό,τι μάθεις, θα πρέπει να παίρνεις πού και πού το θάρρος να αδειάζεις το φλιτζάνι σου. Θα πρέπει να εγκαταλείπεις αυτό που γέμιζε το μυαλό σου, αυτό που γνωρίζεις, χωρίς να ξέρεις τι θα πάρει τη θέση του.»

Πηγή: ΧΟΡΧΕ ΜΠΟΥΚΑΪ, 2008, ΒΑΣΙΣΟΥ ΠΑΝΩ ΜΟΥ, ΟΡΕΡΑ, Σ. 13-14

Ποιος είναι:

Λένε πως ο Νασρεντίν χτυπούσε στον ουρανό τις πόρτες των φωτισμένων.

«Ποιος είναι;» ρώτησαν από μέσα.

- Εγώ είμαι. Άνοιξέ μου.
- Δεν έχει χώρο για σένα, φύγε.

.....

Ο Νασρεντίν επέμενε χτυπώντας τις πόρτες.

«Ποιος είναι;» ρωτούσαν από μέσα, συνεχώς.

- Είμαι εσύ. Άνοιξέ μου
- Αν είσαι πραγματικά εγώ, βρίσκεσαι ήδη από αυτή τη μεριά και δε χρειάζεται να σου ανοίξω. Φύγε!

.....

- «Ποιος είναι;» ρωτούσαν από μέσα, πάλι.

- Εμείς είμαστε... εσύ κι εγώ Άνοιξε! Είπε ο Νασρεντίν.
- «Δεν υπάρχει χώρος για δύο. Φύγε!»

.....

Για τελευταία φορά, ο Νασρεντίν χτύπησε την πόρτα:

-«Ποιος είναι;» ρώτησαν πάλι!

-«Δεν ξέρω» είπε ο Νασρεντίν ...

... Και η πόρτα άνοιξε ...

Πηγή: ΧΟΡΧΕ ΜΠΟΥΚΑΪ, 2008, ΒΑΣΙΣΟΥ ΠΑΝΩ ΜΟΥ, ΟΡΕΡΑ, Σ. 195-196

Η πεταλούδα

Η μαμά μου ήταν κόρη ενός ζευγαριού αγροτών από το Έντρε Ρίος. Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην ύπαιθρο ανάμεσα σε ζώα, πουλιά και λουλούδια. Εκείνη μας διηγήθηκε πως ένα πρωί, καθώς περπατούσε στο δάσος μαζεύοντας κλαδιά για να ανάψει τη φωτιά του φούρνου, είδε ένα κοκκούλι να κρέμεται από ένα σπασμένο κλαδί. Σκέφτηκε ότι θα ήταν πιο ασφαλές για την καμήνη την κάμπια να τη φέρει σπίτι και να την έχει υπό την προστασία της. Όταν έφτασε, την έβαλε κάτω από μια λάμπα για να έχει ζέστη, και δίπλα από το παράθυρο για να μην της λείψει ο αέρας. Για τις επόμενες ώρες, η μαμά μου έμεινε στο πλάι της προστατευόμενης της, περιμένοντας τη μεγάλη στιγμή.

Μετά από μια μακριά αναμονή που τελείωσε το επόμενο πρωί, η κοπέλα είδε το κοκκούλι να σχίζεται κι ένα μικρό μαλλιαρό ποδαράκι να ξεχωρίζει στο εσωτερικό. Όλα ήταν μαγικά, και η μαμά μου μας έλεγε πως είχε την αίσθηση ότι ήταν μάρτυρας σε ένα θαύμα. Αλλά ξαφνικά το θαύμα άρχισε να μετατρέπεται σε τραγωδία. Η μικρή πεταλούδα φαινόταν να μην έχει αρκετή δύναμη για να σπάσει το κοκκούλι της. Όση δύναμη κι αν έβαζε, δεν κατάφερε να βγει από τη σχισμή του προσωρινού σπιτιού της. Η μαμά μου δεν μπορούσε να μείνει με σταυρωμένα τα χέρια. Έτρεξε μέχρι την αποθήκη με τα εργαλεία και επέστρεψε μ ένατσιμπίδακι κι ένα ψαλίδι μακρύ, λεπτό και μυτερό, που η γιαγιά μου χρησιμοποίησε στο κέντημα. Προσέχοντας πολύ να μην ακουμπήσει το έντομο άνοιξε σιγά σιγά ένα παράθυρο στο κοκκούλι για να μπορέσει να βγει έξω η έγκλειστη πεταλούδα. Μετά από μερικά λεπτά αγωνίας, η καμήνη η πεταλούδα κατάφερε να αφήσει πίσω τη φυλακή της και περπάτησε σκοντάφτοντας προς το φως του παραθύρου. Λέει η μαμά μου πως, κατευνασμένη, άνοιξε το παράθυρο για να αποχαιρετήσει τη νέα πεταλούδα πριν την παρθενική της πτήση.

Ωστόσο, η πεταλούδα δεν έφυγε πετώντας, ούτε όταν την ακούμπησε μαλακά με την άκρη τηςτσιμπίδας. Σκέφτηκε ότι θα την τρώμαζε η παρουσία της και την άφησε δίπλα στο ανοιχτό παράθυρο, βέβαιη ότι δεν θα την έβρισκε όταν γύριζε. Αφού πέρασε όλο το απόγευμα παίζοντας, η μαμά μου γύρισε στο δωμάτιό της και βρήκε δίπλα στο παράθυρο την πεταλούδα της ακίνητη με τα φτεράκια κολλημένα στο σώμα και τα ποδαράκια τεταωμένα προς τα πάνω.

Η μαμά μου πάντα μας έλεγε με πόση αγωνία πήγε το έντομο στον πατέρα της, για να του πει τι είχε γίνει και να τον ρωτήσει τι άλλο έπρεπε να κάνει, ώστε να την είχε βοηθήσει περισσότερο. Ο παππούς μου, που νομίζω πως ήταν ένας από αυτούς τους σοφούς σχεδόν αναλφάβητους που τριγυρίζουν στον κόσμο, της χάιδεψε το κεφάλι και της είπε πως δεν υπήρχε τίποτα παραπάνω που θα έπρεπε να είχε κάνει, κι ότι στην πραγματικότητα, η καλύτερη βοήθεια θα ήταν να είχε κάνει λιγότερα και όχι περισσότερα.

Οι πεταλούδες χρειάζονται αυτήν τη φοβερή προσπάθεια να σπάσουν τη φυλακή τους για να μπορέσουν να ζήσουν, γιατί, κατά τη διάρκεια αυτών των στιγμών, εξήγησε ο παππούς μου, η καρδιά χτυπάει πολύ δυνατά και η πίεση που δημιουργείται στο κυκλοφορικό της σύστημα στέλνει το αίμα στα φτερά, που έτσι ξεδιπλώνονται και της δίνουν την ικανότητα να πετά. Η πεταλούδα που βοηθήθηκε να βγει από το κοκκούλι της ποτέ δεν μπόρεσε να απλώσει τα φτερά της, γιατί η μαμά μου δεν την είχε αφήσει να παλέψει για τη ζωή της.

Η μαμά μου πάντα μας έλεγε πως πολλές φορές είχε θελήσει να μας διευκολύνει στο δρόμο μας, αλλά θυμόταν την πεταλούδα της και προτιμούσε να αφήνει τα φτερά μας να απλώνονται με τη δύναμη της δικής μας καρδιάς.

Πηγή: ΧΟΡΧΕ ΜΠΟΥΚΑΪ, 2008, ΒΑΣΙΣΟΥ ΠΑΝΩ ΜΟΥ, ΟΡΕΡΑ, Σ. 143-145

Πόσες φορές, όλοι μας, έχουμε παρακολουθήσει ένα μικρό παιδί, ένα βρέφος, κάνοντας τα πρώτα του βήματα να πέφτει και να σηκώνεται; Να πέφτει και να ξανσηκώνεται. Να το προσπαθεί και να το ξαναπροσπαθεί! ...

Και... όταν όλοι τρέξουμε κοντά να το σηκώσουμε και να το βοηθήσουμε, είναι δεκτικό, αλλά μετά από λίγο μας αφήνει! – Μας δείχνει με τον τρόπο του ότι ψάχνει να βρει μόνο του ποιο είναι το εσωτερικό δυναμικό του!!! Ποιος/α είναι εκεί μέσα;

ΙΑΕΑ: Ζωγραφίστε μια δική σας εικόνα αναζήτησης του εαυτού... Κυριάκος Περβανάς